

ELEFANTE BIDAIA

Bazen behin batean, lurralde bateko baso batean elefante kume bat bizi zen. Bere aita eta ama ehiztari gaito batzuk hil zituzten oraindik ia hila bete eta bere bakarrik gelditu zen.

Lagun batzuk zituen: tximinoak, txoriak, lehoiak...

Egun batean, animalia guztiak eta berak batzar bat egin zuten, asteburu horretan zer egin jakiteko eta botaketa bat egin zuten.

Denak erman zuten bere botua txori txiki batetik izan ezik baina azkenean mendira joatea erabaki zuten.

Denak aurretik rebiltzan baina elefantea atzeran geratzen zen oso kantsaduta zegoelako.

Animalia guztiak hasi ziren elefanteari esaten: ezin duzu gure erritmoa jarraitu, oso lodia zara! alde hermendik! eta barre egiten zioten.

Elefantea, hori entzuteaz, triste geratu zen eta hortik alde egin zuen, urrunera, beste lurralde batera. Han bakarrik zentitzen zen, ez zuen janaririk eta bere burutik bere lagunak inedia kendu ezinik zegoen.

Han baso batera heldu zen.

Egun beroa zen horregatik urmael eta ruhaitz
batzuen azpian etzundu zen.

Bere lagunak kezkatzen hasi ziren eta kondura-
du ziren txarto egin zutela, bere bilatzen hasi
ziren basoetatik, herrietatik... baina ez zuten
aurkitzen.

Oso kezkatuak zirela eta ez zekiten nondik
joan bere bila.

Besoko animalia guztiak: txoriak, zebrak... el-
kartu ziren eta plan bat armatu zuten. Aireportura
joan! Han hegazkin bat eskatu zuten, elefantea
airetik erresago ikusteko asmotan.

Azkenean hegazkina prestatu zioten eta tximi-
no batetik gidatu zuten.

Lehenengozan hegazkina alborantat mugitzen zen ez uelako kontrolatzen baina gero oso ondo gidatzen zuten.

Mendietatik, herrietatik, hirietatik... bilatzen hasi ziren baina ez zuten elefanterik ikusten.

Hurrengo egunean berdina egin zuten baina zuhaitz eta landare askoko baso baterantz abiatu ziren.

Hegazkinarekin bajatzen hasi ziren ondo ikus- teko eta han urrunean gauza txiki bat ikus- ten zen. Aurreratu ziren baina ez zen ondo ikusten eta orduan tximiniak, prismatikoak ateratu zituen eta begiratzen hasi zen.

Elefantea zen! Bertara heldu ziren eta hegaz- kina gelditu eta animaliak bajatu ziren poz- pozik, denak bere gainera bota ziren.

Azkenean hegazkina bere lurraldera buelta- tu ziren.

Bajatu zirenean denak batera esan zuten:

"horrelakorik ez dugu egingo inoiz!" eta bedirako lagunak izan ziren.

JON.B

Kasianaren abenturak

Duela denbora asko, telefonoak, trenak eta ordenagailuak ez zebundean, XIV, XV mendem artean, Oiz mendian bitxi zen Kasiana izeneko inurri bat.

Egun batean, bere familiarekin zegoen janaria batzen, bi gizon ikusi zituen adar batekin eta egurrarekin mendi tontorrean.

Hain handia zen bere kuriositatea, ia zer egiten etorri ziren ikustera joan zen eta bidean, Gernikan ospateen ziren batear nagusi batek buruz entzun zion hitz egiten.

Hori zela eta Oiz tontorra zihoraz ten bertan sute bat piztu eta adarra joz seinalatzen bait zen Gernikan batear nagusiak ospatuko zivela.

Mendi tontoreen tontoretik egiten zen deialdia eta Oiz, Kolitza, Ganezogorta, Sollube eta Gorbea ziren talde horien osagaiak.

Gero, nekatuta ibiltzeagaitik, Perren poltsikora sartu zen. Peru, gizon eta ko bat zen.

Kasiana, Perren baserrian pasatu zuen gura eta hurrengo egunean, ogi mamitxo batek gosatu ondoren, herrira joan zen. Nor bidaiatu behar zuen galdetzen zegoen eta denda batera sartu zen. Hor, emakume noble bat ikusi zuen. Erosketen artean sartu eta bere etxera joan zen. Janaria prestatu baino lehen, armairutik atena logelara nte abiatu zen. Han, gizon bat zegoen, Juan zen. Denak joan behar zuen Gernikara.

Gero, alabaren gelara joan nahi zuten baina ikvivilua joan zen. Han usain txarra zegoen eta komunen joan zen bainu bat hartzea. Xaboi gehi egi zuten eta mahaspasa bezain ximurtuta irten zen uretatik. Gero, helbidea ikusi, eta paseatzea irten zen. Txokolatari apur bat jan eta etxera itzultzen. Sofan etan zen eta lo egin zuten.

Hurrengo egunean gernikara joango zen gurdia igo ziren. Ezpi egun igaro ziren Gernikara heldu baino lehen.

Batzarretan zudenean Kasianak beste inurri batek ikusi zituen, festa batean. Inurri bakoitek hamar mila zurtain (Inurrien dirua) eta hiru hordu zituen egunero janaria erosteko edo bilatzeko. Hartzen zuten apur bat jaten zuten eta bestea Intsektu pobre edo galdventzako elkartearentzat zen.

Amaitu zutenean, Kasiana galduzen, eta beste intsektu batek ikusi ziren. Harek medikurak ziren eta

handik-hona zebilen animaliak sendatzen. Kasianaren jakinduriari esker, zer jan zekiten.

Bidai batean Oizera joan ziren. Han, Kasianaren familiarekin topatu ziren. Honiek, abentura guztia kontatu zien. Hordubaterk egon ziren hitz egiten.

Hurrengo egunean, familiarekin joan ziren. Orain, bidaiak geldoagoa zen elurra zegoelako.

Denda batere sartu, eta txokolate festa handi bat egiten hasi ziren. Txokolaterako bolatxoak bota zituelako, oso zikin amaitu ziren denak. Bi egun egon ziren garbitzen.

Hurrengo egunetan, elur asko bota zuten eta baserri txiki batean geratu ziren lo egiten. Han, hartze inurri zake bat zegoen. Egun batean, Kasiana jan nahirik zegoen baina Kasianak ihes egin zuen.

Azkenean irten ziren baserritik eta Bilboko hirirantz abiatu ziren. Diego López de Haro Jaunaren etxea bilatu eta han geratu ziren bizitzeko. Berarekin museoak, koadroak, eskulturak etab. ikusten.

Irati Arias

6. maila

DRAGOITXOAK

Bajren behin bi soldadu galdu egiz zirenak.

Baxan eta dragoitia on bat aurkitu zuten eta eran zuten

dragoitxoak: Lagunduko al didazu begun egiten? eta erantzun

zion soldadu batek: - Ongi da beina zuk lagundu gaitelako

bilatzin. - Bai eta bete erana. Eta soldaduek erana bete zuten.

I luntzean soldaduek ~~beho~~ beho geratu ziren dragoitxoaren

etxean eta aurrean dragoitxoak begun ibasi zuen eta

soldaduek gaitelua bilatu zuten.

LEHENENGO KOTXEA

Behin batean Jon igeneho mutiko bat eta bere aita lantegi batea joan ziren. Lantegian motorrak egiten zituzten eta Jon handi egingo zenean lantegi batean lan egin nahiko zuen.

Handik urte batzuetara lan egiten hasi zen eta kote berri bat armatu zuen. Mutil bat eta bere aita lantegia ikusten ari ziren. Kotea ikusi zutenean kotea erosi zuten eta gero eta kote gehiago egon ziren eroridetan.

Airhoa Airibas

ZINTZO

ETA

BASERITARRAK

ABENTURAK

Orain dela arte batzuk,
aitonak ipuin zaragarri bat
kontatu zidan. Zintzo atsari buruz-
ka abenturak ziren. Honela hasien zen:
Bazen behin atsarikin arazak

zuten herri bat; nequan ederra zela eta, eta jeneri eza
zela eta atsarik herria bajatzen ziren ardiak jatera.

Egun batean, baseritar bat, inoiz baino lehenago
itxen zen baseritik atsean bila. Basoan atse enae bat
topatu zuen eta haren atzetik joan zen. Atse amek, gure
barik, beraren amek zurenden lekura eramain zuen. Baseri-
tarak atsea hil zuen eta baita kumeak ere, baina arkenen-
gan, zerbaiz sentitu zuen bere buruan esanez "Ez hil kumea".
Orduan bere kontzientziatik sartutako abots hori buru eginaz,
beizirik utzi zuen, are gehiago, baserira eramain eta hazi egin
zuen. Urteak joan, urteak etan, atse hura orke hazi zen,
oso indartsua eta azkaria bihurtuz. Antton baseritarak, ez
zuen inoiz pentsatu atse hazi maite zuen beste maitatuko
zuenik.

Egun batean inork espero ez zuenean baserri bat
sutan hazi zen. Denak iten zuela pentsatu zuten baina
andrea bat agaldu zen harrika bere umea buruan zegoela
ohinbatzen. Hori entzuen bezain pronto atsea atsera sartu

Euskal Herriko txakurren lasterketetan nagusitaruma adieraziz Denporaren poderioz Zintzoren orpea izugarriz gabaldu zen eta legenda bat behutu zen. Hori dela eta, sarritan, Aintzani ingurukoak bere oro aspetsu hura eskatzen zuten. Batzutan elizarako, beste batzutan baxeriko lanak egiteko, eta inoiz umekak zaintzeko. Neguko goiz batean Aintzani lagun batek, Martin izenekoa, Zintzo oroa eskatu zion elizarako. Oro goiz suetsua izan zen; hiru azpi, bost galeper eta lau erdi harrapatu zituzten eta. Etxeratz ziharzela barurde baten arastoa sumatu zuten. Martinek, ikusi bezain laster egin zion tiro patareri eta odolatan, lurrean etzanda geratu zenean, Zintzo ureratu zitzaien hilda zezelakam, baina barurdea oraindik bizirik zegoen eta bostizki eraso zion. Martin berriro hari zen tuda Zintzo galbata nahian. Hauetako batzuk airean galduta zion, beste bat barurdearen burua zion zuzenean eta beste tiro marduratu bat Zintzoren begira. Harrapatutako eliza lurrean utzita, Martinek Zintzo besaetan hartu eta Herrikoan albatariaren esan eraman zuen.

Zintzok begi bat galdu zuen, beti bezain leiala eta azkara izaten batzutarra, itxurako bere ohorez, Zintzo betirako jarraitu zuen. Horregaitik, handik urte hil zenean, herriko plazan oro harriko eskultura bat eraili zuten herrikoen inmemorian bizirik egon zedin.

EGILEA: Aitor Omeñakano
HARRAZKILARIAN Zuzen Lurra

Markel
Erleaga
San Fidel.
LH 4.A

Mendi Txakur salbatzailea

Baziren behin Jontxu, Kepa eta Inigo izeneko mendizale batzuk. 16 urte inguru zituzten, eta txakur bat ere bazuten, Mendi izeneko.

Egun batean mendira joan zirenean, Jontxu Kapa eta Inigo zura sakon batera erori ziren. Arduan Mendi txakurra bere lagunak zuloetik ateratzen gaiatu zen, makila bat ahoarekin eutsiz. Baina makila ez zen heltzen. Ikusten zuten: ezin zirela irten.

Honela agindu zion Kepak Mendiri:

— Zoaz etxera laguntza bila! —
esan zion Kepak urduri.

Mendi etxera joan zen zaurkaka eta presaka. Txakurra bakarrik zetonreb ikustean, etxeokak oharitu ziren,

zerbait larria pasatzen zela. Hiru
 mutilen gurasoak sokak, makila,
 linterna... hartu eta trakuraren atze-
 tik abiatu ziren ziztu bizian, mendi-
 rantz. Iritzi ziren Kepa, Jonxu eta
 Inigo zeuden zuloa. Orduan soka bota
 eta gurasoek indar eginez, hirurak
 atera ziren. Mendirari esker denak
 soku eta onik zeuden. Ordutik aurrera
 kontu handiagoz ibiltzen ziren, eta
 beti eromaten zuten Merdi trakurra
 berarekin.

Araliko ERREGEA

Aspaldi, Araliko izeneko errege bat bizi zen Garditerko, gaztelu handi batean, bere bi lagunekin: Richard eta Master. Richard Londresen jaio zen eta Master Tasmania. Behin, Hogawtserko gaztelua pentsatu zuten, Hiru aste buru Londresera joan ziren. Han tren bat segen (Hogawtren), hura igo eta pozik eta alai joan ziren. Hurrengo egunean ohetik altsotu eta Montrosera heldu ziren. Trenetik irten eta 5 km egin behar izan zituzten oinez Hogawtseraino. Heldu zirenean ikaratu egin ziren: Richardek ikusgarria dela esan zuen, Aralikok polita eta Masterrek tasmankako gaztelu baten antza zuela. Osaba Harry kornika etorri zen kaixo esatera. Araliko eta bere lagunak Hogwarts barrura sartu ziren eta han Izeko Rosa eta amona Gisele esagutu zituzten. Izeko Rosak logeletara

eraman zituen eta berriro ere haututa geratu ziren. Amona Gisela polita zela esan zioten.

Gauko 0:30 bere lagunek eta Araliko zarata bat entzun zuten. Ohetik aitsu-tu eta lilurute gira joan ziren. Osaba Harry ikusi zuten armario barruan sartzen. ~~H~~Orduan euren ere sartu ziren.

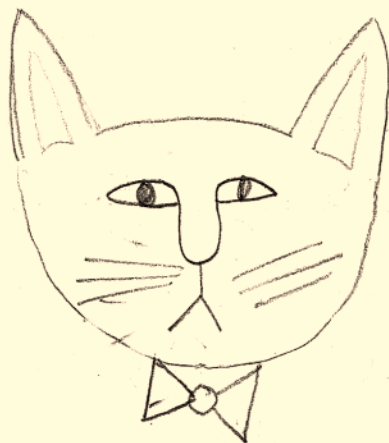
Barruan osaba Harry ez zegoen baina ajezteko taula bat bai. Tolasten hasi ziren eta irabazi egin zuten. Horduan ate handi bat ireki zen: Sekretuen ganbarako atea. Oso ilun zegoen eta argiak biztu eta zuatak entzun ziren. Araliko espata atera zuen suge eualdoia agertu zenlan. Sugeak osaba Harry zela esaten zuen. Araliko espata hartu eta erditik elkarri zuen eta sugea hil egin zen. ~~H~~Orduan mineral bat agertu zen: Bizitzaren minerala. Hortik aurrera piku lagunek pozik eta alai bizi dira. Gardiffen.

Egunerokoa

Zuri kontatuko dizkizut nere pena guztiak. Geroxego nik irakusriko dudanez, nere hizkuntza idatzian idatziiko dut. Gizakiak, pentsatzen dute katuak ez dakigula ez idazten ez irakurtzen. Nire historia hasieratik kontatuko dizut: 2007ko maiatzaren batean jaio nintzen baserri batean. Hileta, nere aizparekin batean, ama-gandik aldentu gintuzten, baterinario batera eramateko, Biok iziturik geunden. Dentora batera, Leire izeneko neska gizakia, bere etxera eramant zidan. Porik joan nintzen, egun batzuk arinago nere aizpa eramant zutelako. Etxe barrira heldu eta leku polit bat aukeratu nuen kaka egiteko. Oso erosoa zen. Kakalarri nintzen eta aukeratutako lekuan kaka egin nuen. Itzulako izkanbila sortu zuen horrek. Kaka beste leku batera eramant eta muturra bertan sartu zidan etxeko andereak. Berak botaten nuen bronka guztiak. Egunero ia berdina egiten dut: altratzean laztanak eskatu, gero ainke egin, jatekoa eskatu, ura ere, edari eta jan, jolastu, salto egin, korrika egin, etxetik alde egin eta gaua heltzen denean, lotara joan. Beti da gauza bera. Nire jabearekin egiten dut lo. Batzutan, Leirek, ez ba zaren gogoratzen etxeko neskatila, jo egiten nuen ni ainke egiten ba diot. Normalean, berak jartzen dit

ura eta janaria, baina, aste bat bai eta beste bat ez, bere aita jartzen dit janaria, arinago aldatzen delako. Leire egunero doa ikastolara. Denbora horretan, ni, bakarrik nago beste bategaz. Egun batzuetan, Leire ez da etortzen eguerdian, eta asko azpertzten naiz. Orain goiza da eta Leire ikastolan dago, horregaitik al dut idatzi zure orrialdeetan. Egietan Leirena zara, baina, beste egunean esan zidan, ez zuela zuri behar, eta nahi ba dudak harteko. Horregaitik zara nere. Idatzen dizudak boligrafoarekin, mahai gainean hasi tutakoa da. Bero, utzi behar ditzut, Leire oraintze bertan jo du timbrea eta. Agur, nere eguneroko maitea, orain jolastera noa. Zure katu beltza:

IKATZ

Leire Amurrio

LH 6.A

Orain dela urte arko, pertsona zahar bat bizi zen gaztelu batean.
Gaztelua magikoa zen eta pertsona zaharrek esaten ziona egiten zuen.

Egun batean soldadu batek toxi zion gaztelura auzotzeko armadekin.
Gazteluaren atreko aldean muntzia bat zegoen eta soldaduek bozkatzen hasi ziren. Soldaduek, ikusi zutenan ihes egin zuten erren gaztelura.
Orduan gazteluko orregeari kontatu ondoren gertatutakoa azaldu zuten denak jatea gaztelua osatuz. Horia sartu zirenean, han zuden hamabost muntziak itxaroten eta bozkatzen, haiek batak, orregeari lepoa moztu zion.

Eregea magikoa zene, burua burakuratu egin zuen. Monstrauki sua lota zion
 eta eregea sutan jarri zion baina pitotea lortzei behar zion tuta egin zion eta lota hil
 zion.

Handik aurrera, pertsona zaharra eta monstrauk zozortzen biri zion
 betirako

NAITAN NAUARRO FERNANDEZ

2. maila B

DRAGOI BIHURRIA

Bazen behin, Kobazuloan bizi zen dragoi bihurri bat.
 Dragoiak handia zenez, ez zen inon aldantzen hura jontan.
 Ez lehoirik, ez tigrerik, ez otsoirik.

Egun batean, tigrea dragoiak bizi zen Kobazulo inguruan joan
 zen. Haurri handi baten atarian iskitatu zen dragoiak ez
 ikusteko. Hala ere batean, atzetik abiatu zen baina
 konturatu gabe buruzaren ikutu zion. Dragoiak bueltatu zen
 baina tigrea atarian zoreri iskitatu egin zen. Orduan dra-
 goiak lotara joan zen. Tigrea ere lo gertatu zen. Dragoiak esna-
 tu zenean, haurria mugitu zuen eta han ikusi zuen tigrea.
 Orduan tigreaken atzetik abiatu zen, haurriatzen os-
 moz eta ondoren janteko.

Tigreak Kobazuloran izkutatu zen eta dragoiak erin
 itan zuen harrapatu. Dragoiak ihes egin zuen handik eta
 orduan tigreak Kobazulotik irten zuen porz porik. Azkenean
 tigreak ohianerantz joan zen eta gehiago Kobazulora ez zen

hurbildu.

ZBON BILBAO ARRIEN

2. maila B.

Lehoia eta Elefantea

Baren behin Elefante leoi eta zahar bat. Bati egoten zen jalarazom. Egun batean Lehoi bat etxerri zen eta hanela galdetu zien:

- Nahi al duzu jalaratu mirekin?
- Bai norki, zertara jalaratuko duzu?
- Ez dakit! Nahi al duzu harrera bat egitea?
- Bala! Nerekin egongo duzu lasterlata?
- Baxari buelta emango diegu.
- Bala! Nais harikoa gara?
- Oraitxe bertan 3, 2, 1, 0. Baina Elefantea hain leoiarekin zener ciner jason zen.
- Itxarom Lehoia - erom zuen Elefanteak.
- Hau harrera da, txetxe!
- Ezin dut jelinega
- Bai, bai alal duzu
- Erin dudala! Hain leoiarekin nais erin dudala jelinega.
- Irabari egin dut - Erom zuen Lehoiak.
- Ez duzu irabari. Oraitxetik 5 metro falta dira eta nik irabarikoz dut.

- Eta lehoiak arren bat iturri zuen eta barrapatu eta jaten hari zen.
 Onduon gure Elefanteak aurrera egin zuen eta Karreia irabazi zuen.
- Irabazi egin dut! Irabazi egin dut!
 - Aitubatu zuen Elefanteak salto egiten zuen bilartean.
 - Hurrela lehoiak iturri zuen ez zela nahitxe askara iratea bairik eta abaleginak egin behar direla.

Iker Artola, Astea 9 urte

Gernika-Lumo

ESTRALURTARREKIN BIDAIA MAJIKOA

Behin etxeko Parategian jakesean mendoa angie distintatu bat ikusi nuen zorian gero eta hurbilago. Handik gutxiro estralurtarren plater hegalariak ikusi nuen, gure Parategian bertu zuten ber.

Bat-batean bi gizon auzo ageri ziren, gizon estralurtarrek izan go ziren. Ni hantuta mendoa eta gizon bitxi biek niregan hurbiltzen, ni gero eta uduriago mendoan. Ondan estralurtarrek esan zidaten:

-Nahi aldu duzu gurekin etortzea gure munduero?

Ni gero eta uduriago mendoan eta pentsatzen hasi nintzen.

-Zergatik ez, joan esango naiz-pentsatu nuen.

Ondan esan nien estralurtarrei:

-Joan esango naiz.

Plater hegalariak bertu ninduten, hilerogaria zen dena, makina anarokkin bateta zegoen plater hegalari.

Munduero nintzi ginenean dena zegoen gizon bitxi bateta.

Ni zihur mendoan estralurtarrek zirela.

Schemengoko munduero eraman ninduten, munduero zen eta platerak ez ziren gure erabiltzen ditugun bezalakoak hiruak eta oso anarok ziren, beste gutxi normalean zen baina platerak!!

Ondan Kamparo eraman ninduten eta ez zegoen ezheratik,

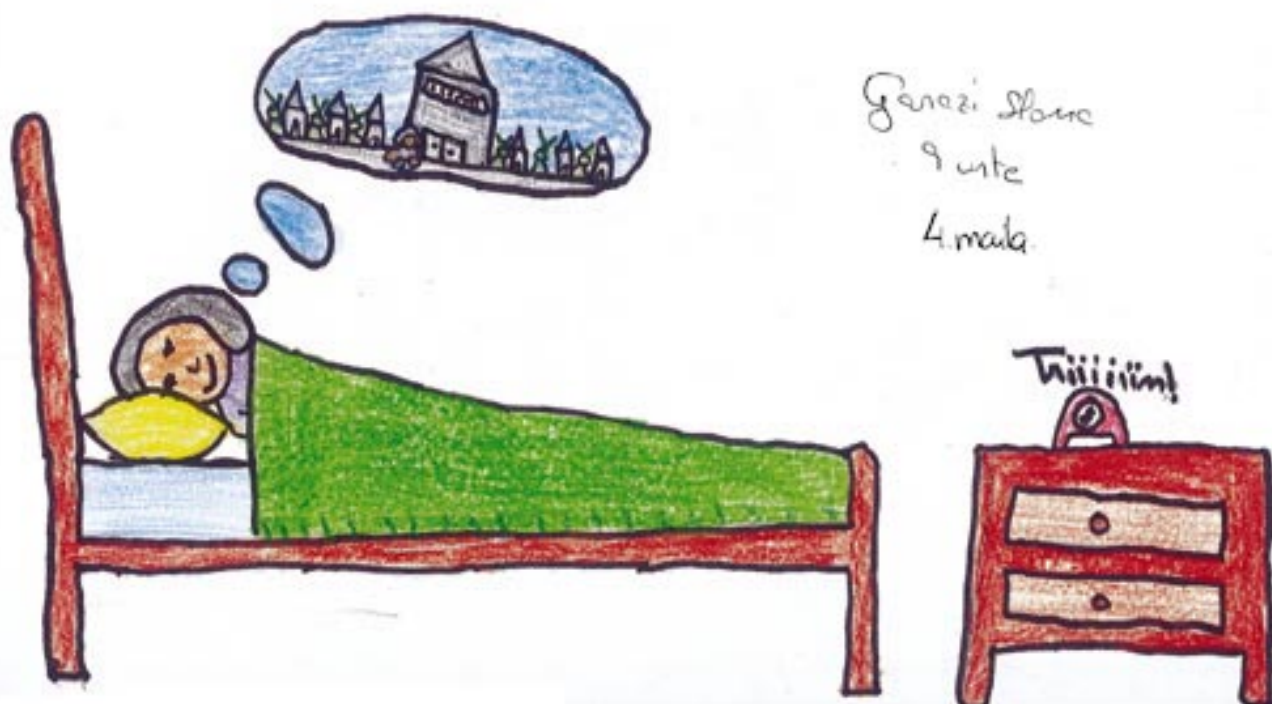

lanarik, belarik, havelokaririk ez zegoen, lan zegoena burdina zen.

gero etxetara eramam ninduten, etxeok ere burdinezkoak zinen, beraien etxetan dena zegoen derburdina, oheok ofortarik zinen, armoiarok zepeto korak zinen, anopak burdinezkoak zinen. Dударen jolastakina eramam ninduten, umekak pelotekin jolosten zuten boina ez gutx erebiltzen ditugun pelotekin kontoizko pelotak boizik, baloiz ere kontoizkoak zinen boina guzua bat zegoen ez zena burdinezkoa, Tenireko idretak, burdinezkoak zinen. Akerarik ikastalara eramam ninduten, ikastala ere burdinezkoa zen. Hemen dena zegoen burdinezkoa, urkatokak, kuedernokak, malkoizak, baloizgoak dena.

Azkenekoa etxera joateko garaia iritsi zen. Etxerantz nindoala plater begalariar... "tiiiitiiiiiii!" entzun nuen, begiak ireki eta etxeko aldean nengoan eta "tiiiitiiiiiii!" hosi iratsungailua zen.

POLITA BAINA AMETSA!

Garaia saroa
9 urte
4.mala.

Bazun behin animalias betelako baserri bat. Denotarik zegoen: oelboak, txakurrak, katuak, zaldiak, txerriak, ardiak, behiak, eta astoa. Behietariko bat eta astoa ziren baserriaren beñ elkarrekin ibiltzen ziren animalia batarrak, oso lagunak ziren. Baina batzuek baserrietatik banandu egiten zituen, eta beste animaliek ere barreska eta iseka egiten ibiltzen ziren. Baina, beraien bere hizkietaldian jarraitzen zuten barre eta isekeri garrantzi handirik eman gabe.

Udaberriko egun alai eta eguskitxu batean, baserriarrek behiak urruneko larruetara eramán zituen, baina, Ambrosiak lastoarekin ibiltzen zen behiak ez zuten jovan nahi izan eta ihes egin zuten. Egun batzuetara han apartu zen Ambrosia lastoaren gaita somateen zuelako, eta Ambrosiak bordin, ordian konturatu ziren beraien arteko maitasunaz. Horrela baserriarrek larrera joateko bakoitzean, erden eta han egoten ziren barreska eta katuak kontatzen: ... baten pentsatu zuten Ambrosiak Ambrosiari bere maitasunaren berri ematea:

- Aizu Ambrosia, nik gauza bat esan behar ditut. - esan zuen Ambrosioek —

- Zer? - erantzen Ambrosioak urduri.

- Ba nik, nik maite zaitut, baina ez lagun bezala ulertzen didazu eta?

- Ez ez ditut ulertzen.

- Nahi al duzu nirekin baserritik ihes egin eta guk, nahi baduzu noski, gure bizitzari etkin?

- Ooo Ambrosio, maite zaitut! Bai nahi dudut! Baina ez al gaituzte harrapatuko?

- Ez, begira baserritarra dator! - eta kortara sartu ziren.

Baserritarra kamioi batekin zetorren, Ambrosia berriro larrerata era matetko. Oraingoan ezin izan zuten ihes egin baina Ambrosioek esan zion:

- Lasai zure bila joango nahi eta aurkituko zaitut!

Ambrosia oso triste zebilen larrertan, ez zuten ezer jaten beste behiak saiatzon ziren animatzen baina alferrik.

Ambrosioek, berriaz, baserritik alde egin eta Ambrosia-ren bila abiatu zuten. Ez zekien non zegoen eta txori bati galdetu zion:

- Aizu, ikusi al duzu hemendik barnean behi bat zeraman ka-

mioirik?

- Bai, hortik, joun da.

- Eskerrik asko.

Txoriak Ambrosio arazotan ikusi eta zera galdetu zion:

- Nahi al duzu laguntzea?

- Bai meseder.

Eta horrela abiatu ziren txoria eta asto. Bidaiari arisku asko egon arren, arriera jarraitzen zuten. Behin txoriak galdetu zion:

- Zergaitik zabilten behiaren atzetik?

- Maita dudalako. - erantzun zion Ambrosiok pixkat lotsatuta.

- Zuk, a behia maita? Bai zera, ja, ja, ja!!

- Bai eta? Uste nuen lagun hobea zirela eta horrela jarraitzen kolan ez dut zurekin joun nahi! - erantzun zion Ambrosiok garrasika.

Eta astoak bakarrik jarraitu zuten bidaiari kamioiak utzi zituen porratzei jarraituz.

Ambrosia esperantza galtzen zuen eta ez zekien zer egin. Oso triste zegoen eta gairatzen hasi zen. Baserriterra konduratu zenean baserrira etaman zuten han sen da.

Bitartean Ambrosio vruneko Parreeta ziztai zen eta los behiei galdetu zien:

- Non dago nire Ambrosia?
- Beste behiek aaldtu zioten oso gaitonik jarri zela eta baserriarrak berrie ere baserrira eramán zuela.
- Baina ez zitez joan-esan zion behiakto - sendatzen de-
nean berriro etorriko du baserriarrak.
- Ongi hemen geldituko naio, burna, aste bat barru ez badator
baserrira bueltatuko naiz.

Ambrosiak baserrian Ambrosio ez zegoela ikustean eta bere bila joan zela jakitean, ongi jarri zen eta baserriarrak Parreara bueltatu zuen. Han Ambrosio ikusi eta baserriatik buruak itas egin zuten biek nahi zutena lortze.

Geroztik zoriatsua izan ziren eta kumeak izan zituztene Haurak ustotzen sara zekaten eta behiaren gorputzaz

Jone. Amezaga. Arriaga.
L.H. 5.mak

HAMSTÉR BIHURRIA

¡Aaaa! ¡Ama! ¡Ama! mire logela!
Mikel oso txundituta esnatu zen goi-har-
tan.

Foruka baseari handi batean biziaren zen.
Leku lasai batean. Mikel egunero - egune-
ro okindegira joaten zen ogiaren bila
eta etreko lanetan bere amari lagun-
tzen zion mohlabeinkat.

Mikel oso argal eta ~~marroa~~ zen. Udan
ariko joaten baitzen hondakilara eta
holan morena - ~~morena~~ jaten zen, ar-
gala zen ea baitzen eser jaten, esaten
baitzen jatea traxa zela. Mikelek
tomate koloreko hilea zuen eta batsutan
benetako tomate batekin erratsen dute.
Begiak zabal - zabalak ditu eta boro-
bilak eguskiak berrain argiak. Sudurra
txapala gaileta bat bezalakoa eta txiki,
ume baten ipurdia berrain lehuna. Ahoa
txikitxo du baina oso arin egiten du
bebea. Belarriak handiak ditu eta jor-
deak ikusten duenean xurumurruka has-
ten dira. Bere janaririk gutakoena oilas-
koa zen. Jateko orduan oilaskoa baka-
rrik jaten zuen bestela platera alde ba-
tera irten du. Mikelentzat lagunik on-
enak Antton eta Eneko dira. /

Hurrengo egunean tranpa prestatuta zegoen, Mikelen logelan ipintzea bakarrik falta zen.

Mikelek egunero bezalaxe ohera joan baino arinago pixka bat irakurri zuen. Oheratu zenean berehala lokartu zen.

Gau osoan ez zen saratorik entzun eta Mikel ez zen isartu. Hurrengo goizean Mikel oso askar isartu zen. I kusteke zer zen gaua hura baina ez zegoen ezer ere ez eta tranpa goizean bezalaxe zegoen.

Goizean Mikel ogiaren bila joan zen eta Antxon eta Enkorekin aurkitu zen.

— E du funtzionatu! Gausan bezalaxe zegoen tranpa!

Mikelek ogia erosi eta gero lagunak agurtu ostean, etxeko atarian zihocala hosto batzuen artean zer bait ikusi zuen mugituen.

— Mimi! Kumetxoak eduki al dituzun?

Mimi Mikeli galdutako hamsterra zen eta Mikelen gaua akhartzen zituen bere kumetxoak etxetxoan egiteko.

Mimi Karamela kolorekoa zen baina meguan bakarrik udan marroi argi-argia zalako.

tera ixten du. Mikelentzat lagunak onenak Antton eta Eneko dira. Hurreak trikitan haurtzandegian esagutu ziren. Mikel izacera alaitua da sortu ona edukitzean duela eta hain alaitua denez ororin egiten ditu lagunak baina nonaiz baten batez haserietan bada denbora asko egoten da muturrekin. Bihurri samarra ere bai.

Baina giza hartu bihurria ez zen bera izan animalia edo beste pertsona bat baizik.

Nagore Mikelen ama zen. Nagorek, Mikelen logelara heldu zuenean, esan zuen:

- Mikel! zer egin duzu!
- Baina... Ama... nik...

Mikelek bera ez zela izan esan nahi zion bere amari baina amak ez zion sinetsi.

- Mikel! batu hurre oraintxe bertan!
- Baina...

Mikel baten hari zen bitartean debora guztian egon zen pentsatzen ia noiz al zuen bere logela hain desordenatuta itai. Mikelek bere logela ordenatu zuenean bere lagunak dituzten (Eneko eta Antton-

meri.) ~~Keurei~~ Komehtatu zisten aex pasatu zen bere logelan.

- Ba begira! Ni gauean lasai-lasai megoen lotan eta ez nuen saratarik entzun, baina amak minduncan mire logela desartre bat eginda zegoen!

- du izango zinen! Gauean esnatuko zinen eta zuk konturatu barik dena lotako zenuen! - Erantzun zion Enekok:

- E! baten bat sartu da besan zuen Mikelek

- Zuk esaten baduzu egia izango da Mikell. - Esan zuen Anttonek.

- Orain ahoatu hori eta goazen jolastera!

Mikelek, Anttonek eta Enekok aska jolastuta gero etxera joan ziren.

Mikelek patata fujituak eta oilaskoa a-faldu ondoren oheratu egin zen.

Urrengo egunean ohetik altxatzerakoan begiak igurtzi zituen. Besperan arropak jarsteko itxi zituen preparatuta Mikelek. Baina praktak hartzen joan zenean ez zenden.

Mikelek amari deitu zion:

- Ama l ama! Zuk bota al dituzen nire pra-
kak garbitiera?

- E zergaitik? - Ezantzen zion amak.

- E ~~dag~~delako eta ea dakit non dau-
den! - Esan zion Mikelek.

Amak oinzoan ea zion ezer esan eta
goxaria prestatzera joan zen.

Egunak joaten ziren besalare Mikeleri
beti faltatzen aitezion bere logelatik zer-
bait. Arratralde batean Mikelek Antton
eta Enekoari deitu zien eta hita hauekin
esan zien zerbait egin behar zutela:

- Begira. hasteko egun gutietan zerbait
~~faltatu~~har zait eta hori ea gertatzeke zer-
bait egin behar dugu. Uharteen? Bostetan
parkean geldituko gara. Geroarte!

Hiruak parkera heltzerakoan ordu erdi
bat egon ziren pentsatzen zer egin. Hala-
ke batean esan zuen Anttonek:

- Badakit! Tranpak ipiniko ditugu. Sarata
egiten duen tranpa izan behar da! Mikel
enteratzeke.

- Ondo pentsatu! - Esan zuten Mikelek eta
Enekok.

Begiak eguakia bezain argiak ditu eta
biribil - biribilak. Mimi oso zalapartaria
zen. Bere isasaz alaitua eta oso biho-
rra. Baina loti samarra zen 12 ordu segi-
duan egiten baitaituen la.

Mikelek Mimi eta bere kumetsoak hartu ai-
tuen bere etxera eramateko. Hortik aurre-
ra Mikel, hamsterrak eta danak oso posit-
ibai airen, eguneroko arazoei humoraz eta
baikotasunez aurre egiten.

Amara Urlezaga Karrantza

GERNIKA-LUMOKO UDALA
Hezkuntza Arloa

**Bizkaiko Foru
Aldundia**

Kultura Saila